

i Forsamlingen, Borgmesteren traadte ind. Bruden blev bleg, hun rejste sig, holdt sig fast ved en Stol for ikke at falde omkuld. Alle de Tilstedeværende er med deres Tanker kun ved den Akt, som skal foregaa, og mærker intet til Brudens Forvirring. Brudgommen rækker smilende sin tilkommende Svigermoder Armen, mens hans Fader griber Bruden for at føre hende til sin Plads.

Borgmesteren, en lille fyldig Herre, tager Brillerne paa, skriver Protokollen, mens der hersker en pinlig Stilhed, og oplæser den da med snøvlende Stemme, idet han opfordrer de Forlovede til ved et højtideligt „Ja“ at bekræfte, at de vil indgaa Ægteskab med hinanden. Først henvender han sine Ord til Brudgommen, der uden Tøven, som en Mand, der er vis paa sin Lykke, med klar Stemme svarer „Ja“. Derefter vender Borgmesteren sig til Bruden, retter samme Spørgsmaal til hende, og venter paa Svaret; — — — men „Ja“-Ordet kommer ikke — — — Alle ser paa Bruden, forgæves søger man af hendes Læber at tyde „Ja“-Ordet. Embedsmanden tror, at hun tier af Undseelse, Brudgommen bliver urolig, vender sig til Brudens Moder, og raaber forskrækket: „Hvad er der sket?“ Da hæver Bruden sig som en Søvnværgerske, bedækker Øjnene med sine Hænder som for at bortfjerne de sig lejrende Skygger, og falder bevidstløs om i Moderens Arme, men før hun faldt afmægtig sammen, kunde enhver høre, at hun tydelig og bestemt udtalte „Nej“. „Nej“ gentog som et Ekko den lille tykke Borgmester, hvis store, runde Ugleøjne udtrykker den største Forbavselse over den sælsom afbrudte Vielse. M. B.

Mennesket

er ikke alene i Stand til at opfatte hele den uendelige Ydervorden; det formaar at trænge ind i sin egen Aands Hemmeligheder og at undersøge de svageste Bevægelser i sin Sjæl, og det bærer en Dommer i sig, for hvem det skal staa til Ansvar for sine Handlinger og Følelser.

Et vidunderligt udviklet Organ — Hjernen — er Sædet for disse forbavsende Evner. Her troner Viljen, hvis Befalinger med elektrisk Hastighed gennemflyver hele Legemet; Hukommelsen, som fremstiller Mindet fra længst forsvundne Dage for vor Tanke; Fantasien, som forskønner vor Tilværelse med sine bestandig vekslende Billeder; Forstanden, som forskende trænger ind i Fænomenernes inderste Natur og forbinder Virkning med Aarsag, og endelig Følelsen med dens Tusinde Lidenskaber og Sindsbevægelser.

Hvor liden er ikke Hjernen, men hvor stort er ikke Omraadet for dens Virksomhed! Af hvor mange Tanker, Forestillinger, Beslutninger og Følelser gennemkrydses den ikke blot i Løbet af en eneste Dag! Et Organ, der er saa mærkværdig udrustet til at omfatte alt fra det højeste til det laveste, kan nok fortjene Navn af en Verden i det smaa — men ligesom de kostbareste Kar i Reglen er de skrøbeligste, saaledes er ogsaa en Ubetydelighed i Stand til at ødelægge dette Skabelsens Mesterværk.

Ved Undersøgelsen af Hjernen, viser Menneskets Svaghed sig netop i det klareste Lys ved Siden af dets Storhed, og dersom dets Overlegenhed over Dyret, og dets op-

højede Stilling som Herre over den synlige Skabning skulde forlede det til Hovmod, kan det atter lære Ydmyghed, naar det betænker, hvor hurtigt et Stød, en Rystelse eller Sprængningen af et lidet Blodkar kan styrte det ned fra Højdepunktet af dets aandelige Liv. — Vi vide med fuld Sikkerhed, at Hjernen er det legemlige Organ for vore aandelige Evner — men den indre Mekanisme af dette vidunderlige Værksted er os ganske ubekendt. Fra Fiskene og Krybdyrene gennem den lange Række af Fugle og Pattedyr op til Mennesket, se vi Hjernen tiltage i Masse, Vindinger og anatomisk forskellige Dele, samtidig med at Aands-evnerne vokse — dog naar vi sammenligner Orangutangens Hjerne med Menneskets eller Menneskenes Hjerne indbyrdes, saa finder vi ingen materielle Oplysninger, der kunne tjene til at forklare os Aarsagerne til den intellektuelle Forskel, der findes imellem de højere Pattedyr og Mennesket eller mellem Menneskene selv. Dissektionskniven viser os ingen paafaldende Forskel mellem den store Tænkens og Hverdagsmenneskets Hjerne. Kemikeren skelner de samme Bestanddele hos begge, og under Mikroskopet viser der sig kun hos begge en sand Labyrinth af fine Traade, Rør og Smaaceller.

Saa sikkert bevarer Hjernen sine Hemmeligheder, at Mennesket maaské snarere vil udgrunde Universets Bygning end Sammensætningen af det gaadefulde Organ for dets egen Tænkning. (Fortsættes.)

Efter „Sundhedsbladet“.

Kvindesagens Betydning for Mænd.

Vi beder indstændigt Kvindesagens Venner at arbejde for dette udmærkede lille Skrift, som kun koster 25 Øre og faas i alle Boglader. For dem, der ønsker at sælge det i Foreninger, gives en betydelig Rabat, naar man henvender sig til Fru Johanne Meyer, Naboløs 4.

Kvindelig Fremskridtsforening

aabnede sine Møder i det nye Aar den 2den Januar med en Fest med talrige Overraskelser for Medlemmerne. Det energiske Festudvalg havde foranstaltet et Slags literær Variété, hvor blandt andet en ganske ung Dame sang belmannske Sange i et dertil passende Kostume. En anden ung Dame af Medlemmerne udførte „Mens Line venter paa Vognen“. I Dagens Aaledning havde Fru Rosalie forfattet en Prolog, som baade ved sin Skæmt og sin Alvor gjorde stor Lykke.

I den ene Ende af Salen fandtes et stort Bord, bugnende af værdifulde Genstande i Guld og Sølv, samt andet nydeligt Nips, som altsammen blev bortloddet à 10 Øre Nummeret. Følgen af denne storstilede Flothed fra Festudvalgets Side var da ogsaa, at Numrene blev revet bort, medens de unge Damer i et Nu pyntede sig med de vundne Guldringe og Smykker, „mens Dansen gik let gennem Salen“.

Den anden Mandag, 9de Januar, op læste Hr. cand. mag. P. A. Rosenberg Bjørnstjerne Bjørnsons „Over Evne“, hvortil

der havde samlet sig en talrig Tilhørerkreds. Den storartede Poesi, der findes i dette Bjørnsonske Mesterværk, greb Forsamlingen dybt, og det hørtes i den største, næsten aandeløse Spænding. Der findes vel ogsaa næppe i Øjeblikket en mere fuldendt Kunstner i Oplæsning end Hr. Rosenberg, saa det var jo ganske naturligt, at Oplæsningen i høj Grad bidrog til at gøre Indtryk og bevare Digterens forunderlige Poesi i Tilhørernes Erindring.

Mandagen den 16de Januar, Kl 8½ Aften, afholder Foreningen sin aarlige Generalforsamling, hvortil man venter, at Medlemmerne vil komme lige saa talrigt til Stede som de to foregaaende Aftener. Det er dog altid af Betydning, hvem der vælges til Bestyrelsesmedlemmer.

Lykke

af

Axel Lundegård.

Avtoriseret Oversættelse ved Sofie Horten.

(Sluttet.)

„ Det var det store triste, at en Sjæl er altid alene. Det var en Løgn, hver Tro paa en Sammensmæltning mellem Sjæl og Sjæl. Ikke den Moder, der tog en paa sit Skød, ikke en Ven, ikke den Hustru, der hvilede ved ens Hjerte.“

Hun følte det saa levende nu: det var en Løgn. I det mindste havde hun altid følt sig alene.

Man sagde, at Jacobsen skildrede i mørke Farver — — — og dog — hvor havde ikke Niels Lynhes Liv været herligt imod hendes. Han havde dog haft sin Gerda — hun svigtede ham jo nok paa det sidste af Frygt for det store ubekendte — men forinden! —

Hvad havde hun haft?

En Mand, som hun afskyede, som ikke forstod hende, og for hvem hun ikke havde været andet end Genstanden for hans brændende Attraa — til hvis Kærtegn hun havde maattet hengive sig, medens hendes Sjæl var opfyldt af Modbydelighed.

Hvor mangen en Nat havde hun ikke, i hendes Helbreds Dage, ligget vaagen som nu, bidt i Pudsen for at skjule sin Hulken — — medens hun ved sin Side hørte ham snorke regelmæssigt — sjælløst som et Dyr.

Det var hendes Livs Ulykke, at hun havde giftet sig med en gammel Mand, som hun troede at være uden Lidenskaber. Hun havde solgt sig uden at vide, hvad hun solgte. Og Prisen havde været saa fristende: Frihed — men hun var blevet skændig bedraget.

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa- tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.